

En resväska fylld av glädje

Hemresan närmar sig. Vissa saker i Taizé kommer jag inte att sakna. De små, ludna djuren med många ben som tittar fram ur avloppet ibland. Den hårda sängen som gett mig ont i axeln. Och jag är tacksam om ni inte bjuder mig på baguetter på ett tag.

Annat kommer jag att längta efter. Själva platsen som lämnat spår för livet. Den starka viljan till fred och försoning. Dialogen med bröderna, sånger och böner i gudstjänsten, den ödmjuka tystnaden inför tillvarons outgrundlighet.

Jag bär hem en resväska fylld av glädje. Underst ligger tacksamheten. För att jag fått vara här. Att tempot har gått ner, att det funnits utrymme att fundera över vad som är viktigt. Att hela min familj kunde komma på besök. Att jag har fått påbörja en bok om existentiell hållbarhet. Allt det som Taizé har gett och som kommer att påverka mitt uppdrag.

För nu blir översättningsarbetet viktigt. Väl hemma handlar det om mer än att prata resminnen, att berätta om vädret och maten. Hur blir min fördjupning till glädje för andra? Vad kan en ekumenisk kommunitet i Frankrike ge till andra via mig? I resväskan ligger tre svar som omsorgsfullt packade dyrbarheter; stillhet, enkelhet och framtidstro.

Stillheten är centrum i Taizé. Som jag tidigare berättat finns ett långt moment av tystnad i varje gudstjänst. Allt stannar upp, och det finns tid för eftertanke. Man bjuds in till bön och fördjupning. Den inre törsten blir kännbar inför mysteriet.

För många i vår tid är tystnad en bristvara. Jag önskar att den där inbjudan att komma i kontakt med sin ursprungstörst kunde bli än tydligare i vår kyrka. Gudstjänst är ett möte med det heliga, inte bara en rad moment som ska bockas av. Kyrkan är inte en scen för framträdanden, där finns inget som är till salu, inga marknadsandelar att vinna. Ärendet går djupare: Att möta ovillkorlig kärlek. Att bäras över avgrunden.

Enkelheten i Taizé har påverkat mig mer än jag trodde. En gång i veckan fyller jag i ett papper och berättar vilka varor som behövs i hushållet. Det har väckt frågan; vad behöver jag egentligen? Kommuniteten har begränsade resurser. Allt ska delas rättvist. Bröderna lever av det de producerar. Inga gåvor accepteras. Det jag förbrukar finns inte kvar till den andre.

Associationen till solidaritet är lätt att göra. Med alla som lever och med allt som finns. Hur fördelar vi tillgångarna rättvist? Hur lever vi så att alla får vad de behöver? Hur gör vi för att vår livsstil inte ska tära på jordens resurser? Hur skärper vi blicken för vad vi behöver i ett samhälle präglad av konsumtion och överflöd? Och hur skiljer vi mellan verkliga behov och det som bara är begär?

Den tredje dyrbarheten i resväskan är framtidstro. Det är besökarna i Taizé som får mig att tro på framtiden, unga människor från jordens alla hörn. I morse satt femton killar från norra

Tyskland framför mig i kyrkan. De sjöng för full hals under sina kepsar och med skrovliga målbrottsröster: Gud, du känner mitt hjärta, du glömmer inte mig. Ikväll sitter kanske lika många tjejer från södra Spanien där, och sjunger med i en annan av de vanliga sångerna: I själens dunkla natt tänds du ett ljus som aldrig slocknar. Jag hoppas att vi innan bilen rullar norrut en sista gång får sjunga sången med en strof som jag tycker mycket om: Behåll mig i glädje, enkelhet och barmhärtighet. Det är något med allt detta som föder framtidstro.

Dagen för hemresan rycker närmare. Men en viktig sak är ännu inte sagd: Också du kan besöka Taizé. Kommuniteten är öppen för alla som vill komma hit, för att leva med under en veckas tid, sjunga, be, vara tyst, lyssna till bibelintroduktioner, samtala, dela livet med andra och äta för många baguetter.

Kanske åker du sedan hem med en packning som liknar min. En resväska fylld av glädje.